

Berouw en belijdenis (2)

Wij laten veel ontzagwekkende bewijzen liggen die God heeft gegeven van Zijn haat tegen de zonde, en van Zijn ernstige besluit haar te straffen, bijvoorbeeld in de vernietiging van de oude wereld door water en in die van de steden in de vlakke door vuur. We zullen onze gedachten richten op de belangrijkste en meest ontzettende betoning van Zijn heiligheid, die het heelal ooit heeft aanschouwd, en die alle andere uitingen ver achter zich liet en overtrof, namelijk het *lijden en sterven van Zijn enige en geliefde Zoon*. Het kruis van Golgotha laat Gods haat tegen de zonde en de straf op de zonde zien op een manier en in een omvang zoals de vernietiging van miljoenen werelden, weggevaagd van voor het aangezicht van het heelal met de bezem van Zijn toorn, dat nooit had gekund. De Borg en Plaatsbekleder van Zijn uitverkoren Kerk droeg haar zonden en nam haar straf weg. De wet en de gerechtigheid van God vorderden van Hem tot het uiterste toe wat aan beide voldeed: een volmaakte gehoorzaamheid aan de wet en de straf des doods voor de gerechtigheid. Christus werd eenmaal geofferd om veler zonden weg te nemen. Hij heeft Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen. Om onze overtredingen is Hij verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld (zie Hebr. 9:28; 1 Petr. 2:24; Jes. 53:5).

In dat alles hebben we een zeer ontzagwekkende betoning van Gods haat tegen de zonde gezien. Toen God de zonden van de Kerk op Christus als haar Borg, Plaatsbekleder en Zaligmaker aantrof, heeft Hij Zijn toorn zonder mate over Hem uitgestort. Aan welke ándere redelijke oorzaak kunnen we de heftige gemoedsbeweging toeschrijven die de woorden uitdrukken: Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe. En in zware strijd zijnde (...) werd Zijn zweet gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen. Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan? (zie Matth. 26:38, 39; Luk. 22:44). Nooit had Hij een overtreding begaan; Hij was heilig, onnozelen onbesmet (Hebr. 7:26). Hij was vrij van elke smet der zonde. Hij had Gods wet nooit geschonden. Integendeel, Hij had altijd datgene gedaan wat Gode welbehaaglijk was. En toch: hoe rein en gehoorzaam Hij ook was - toen God merkte dat de zonden van Zijn volk op Zijn Zoon waren gelegd, heeft Hij over Diens heilige ziel alle fiolen van Zijn toorn vanwege hun overtredingen uitgegoten.

Ga, mijn ziel, naar Golgotha, en ontdek daar hoe heilig God is, hoe monsterachtig de zonde is, en hoe onontkoombaar, ernstig en heilig de Heere verplicht is haar te straffen, hetzij in de persoon van de zondaar, hetzij in de persoon van een Borg. Kon de zondeloosheid van Christus als Persoon Hem van deze verschrikkelijke straf vrijstellen? Kon die zondeloosheid het ontzaglijke van de toorn van God de Vader, die in alle hevigheid over Hem kwam, enigszins matigen of verlichten? Onmogelijk! Het was niet Christus, Die zwaar werd gestraft; het waren de zonden van Zijn uitverkoren Kerk, die Hij vrijwillig en ten volle droeg. Die werden in Hem gestraft. Nooit was de Zoon van God Zijn Vader méér dierbaar dan juist op het ogenblik dat het zwaard van de Goddelijke gerechtigheid, vlammend en blinkend, tot aan het gevest Zijn heilig hart doorboorde. Het was echter de toorn van God, niet tegen Zijn geliefde Zoon, maar tegen de zonden die op Hem samenkwamen toen Hij Zich aan het kruis betoonde als een plaatsvervangend

Slachtoffer, een plaatsvervangende Offerande van Zijn Kerk. Hij heeft Zichzelf voor ons overgegeven (Ef. 5:2).

Wat moeten de engelen zich een nieuwe voorstelling hebben gevormd van de uitzonderlijke zondigheid van de zonde, toen zij zagen dat het vlammende zwaard van de gerechtigheid gedooft werd in het heilige en liefhebbende hart van Jezus! In welk een oogverblindend licht plaatst dit feit de wondere liefde van God jegens zondaars! De zonde van de mens, en de liefde van God: de onbeschrijflijke gruweldaad van het ene en de onmetelijke grootheid van het andere worden nergens zó tentoongespreid als in het kruis van Christus. O, als we bij bevinding die twee belangrijke feiten leren kennen: de oneindige verfoeilijkheid van de zonde en de oneindige heiligheid van de liefde! Het zijn de liefde van God in het schenken van Zijn Zoon om te sterven, de liefde van Christus in het sterven, de wezenlijke verdorvenheid en de volslagen monsterachtigheid van de zonde, die zo'n Goddelijk, heilig en dierbaar offer verlangden!

Ik stijg op vleugels van geloof;

'k zie Jezus, Die gekruisigd is.

Zijn liefde, die mijn ziel verrast,

roept uit: Dit leed ik al voor u.

Biddend aan de voet van 't kruis

word ik gewaar wat zonde is.

Als ik de wonden van de Heiland zie

lees ik daarin dat Hij vergeeft.

Engelen staan hier verwonderd;

zij vragen naar wat God bedoelt

nu hier een hart verbroken wordt

dat nooit door zonden werd besmeurd.

Maar dat is het niet alleen. In het kruis van Christus zien we niet slechts de afschuwelijkheid van de zonde van de mens en de grootheid van Gods liefde, maar in de verzoening die daar aan de gelovende ziel wordt aangeboden ziet de mens dat al zijn overtredingen volkomen worden uitgewist en de dikke wolk van heel zijn schuld geheel en al wordt tenietgedaan. In dit licht beschouwd hebt u als een boetvaardige gelovige, wanneer het over de verzoening gaat, niets met uw zonden van doen. Het werk van de verzoening is geheel verricht door Christus, uw Borg. God heeft Hem voorgesteld tot een Verzoening voor onze zonden (zie Rom. 3:25). Toen dit was gedaan, bleef er geen slachtoffer meer over voor de zonden. Met één offerande heeft Christus in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden (vgl. Hebr. 10:14). Houd dan maar op met te zien op de grote schuld, alsof Jezus die niet had voldaan; op de sterke band, alsof Hij die niet had vernietigd; op uw talloze zonden, alsof Zijn bloed die alle niet had weggewassen. U hebt met uw zonden niets van doen - van verleden, heden of toekomst - dan alleen dat u de wortel ervan zult doden, dat u ze krachtig zult bestrijden opdat ze niet opkomen, en dat u zich voortdurend zult wassen in het Goddelijke wasvat van Christus' verzoenend bloed. Elke dag en elk uur moet u, met de hand van het geloof, gelegd op het hoofd van het Offerlam, uw zonden belijden, en zo wandelen als voor God, met een verlevendigd, teer en gereinigd geweten, terwijl u in alles Hem begeert te behagen.